

Минаха две седмици. Бѣше топълъ есененъ день. Презъ отворенитѣ прозорци на учебната стая влизаше тропотъ на коли, натоварени съ царевица и тикви. Надничаха узрѣли слънчогледи. Влѣзе учителътъ. Поздрави децата. Тѣ скочиха на крака, отвърнаха му и се приготвиха за молитва. Подиръ молитвата вратата тихо скръцна. Показа се училищниятъ слуга, дѣдо Проданъ. Той внесе цѣлъ купъ нови учебници. Ученицитѣ почнаха да викатъ отъ радостъ. Учителътъ раздаде на всички, които бѣха внесли пари, по една хубава читанка, изпѣстрена съ чудни картинки. Само Матейчо не получи нищо. Той нѣмаше пари за учебници.

— Дай и азъ да разгърна твоята читанка, — рече той на Димча и, като се наведе, ржцетѣ му се разтрепераха, и очитѣ му се налѣха съ сълзи.

На пладне децата се прѣснаха като орлякъ врабчета изъ селото. Димчо се прибра вкъщи, седна да обѣдва, ала не можа да преглътне първия кжшей хлѣбъ. Камтъкъ тежеше на душата му. Мжчно му бѣше за Матейча. Дълго мисли какъ да му помогне. Най-сетне се удари по челото и скочи пѣргаво. То било много лесно!

Сжщата вечеръ той отиде въ кжщата на своя учителъ. Завари го въ пчелина, ходи между кошеритѣ. Извади изъ пазвата си единъ вързопъ левове — всичкитѣ, които бѣше събралъ презъ лѣтото.

— Господинъ учителю, — рече той, — тѣзи пари сж мои. Купете съ тѣхъ учебници на Матейча.

Учителътъ не взе паритѣ. Той се развълнува, помилва Димча по главата и рече:

— Прибери си паритѣ. Азъ съмъ вече поржчалъ за Матейча учебници по бедностъ. Но ти имашъ добро сърдце, и ще станешъ достоенъ гражданинъ. Ела сега да ти сипя малко медъ въ една паничка. Не се срамувай! Презъ лѣтото и ти си се трудилъ като малка работна пчела.

А. Каралийчевъ

